

ЦЕЛГУБА - И когато Иваница беше тук, аз пак си бях сама. Защото нему е по-приятно да язди на кон с Мария, да поучава Йоан, да чете посмания и приема пратеници, откожкото да каже две думи на жена си. Днес чака отговор от напат утре от Иконийския султан, или от Теодор Ласкарис... И пътува да обгледа строежа на крепостите, или бди над чертожниците които измислят нови каменометки... Аз не го видях веднъж да бъде цар, да отиде на пир или на весел събор! Царица! Нима съм царица! Нима за това дойдох в Търнов?

ТАМАРА - Иваница е цар! Той е цар когато приема и отправя посланици, когато закрепва границите, когато бди над народа! Гневът те заслепява, дъще!

ЦЕЛГУБА - Той бяга от мен. Аз съм му чужда. Никога не ме е обичал.

ТАМАРА - Властта не дарява радости, а е само дълг, Целгу! ~~Нима~~ ^и не ме боли да пледам как Иваница губи здраве и сил по цели дни не слага зальк в уста и по цели нощи не из стаята и съня бяга от очите му, както прилепът беге от светлината... А как се свива сърцето ми всеки път когато го провождам на бран! Мисълта ми лети към Дрянополе... Борбата не бъде страшна и непосилна...

ЦЕЛГУБА - Тогавя кажи му. Ти си му майка. Да не затрива и сина и мой живот. Тебе, той не послуша...

/отвън забиват камбаните. ~~Куките куките куките куките~~ /

ТАМАРА - А кой ще бди за нея изстрадаха вече? Кой ще ни ова от погледа на толкова чужди, които искат да направят мина по нея? Венгри, сърби, ромек, а сега и латинци... Нормани, печенеги... Всичко е сложило око на нашия